

LA CAMPANA DE GRACIA

AVANS DEL BALL.

ENTERROS Y CASAMENTS.

No hi ha cap enterro rich,
ni cap casament pobre.

Aixís ho diu la gent y aixís déu ser.

Mor' l' home mes rich del mon: en Rotschild, per exemple. «Qu' es lo que 's diu tot desseguida?» — ¡Pobre home! De modo que ja no es rich, sino pobre: ja no té milions ab que enlluernarnos: aquella opulencia es un cadáver que 's descompon: dintre poch temps será un grapat de pols.

En cambi hi ha un xicot tronadot, que 's casa ab una noya mes tronada qu' ell. No tenen mes diners que 'ls necessaris pera la boda; unas quantes pessetas p'ls cotxes: lo refresch p'ls convidats; y un parell d'arrobas de coufets y adinetillas ensucradas.

Han moblat la casa; pero 'ls mobles se deuen; s' han comprat trajes decentes; pero la modista y 'l sastre no han cobrat encare.

Y a pesar de tot, per compte de preguntarse: — «¿De qué farán manigas demà?» 's diuen tot estreny-ntse la mà y ab la sonrisa als llábis: — «Contigo pan y cebolla.» y 'ls convidats que 'ls veuen tant contents y alegres, no poden menos d' exclamar: «¡y quin xicots mes felissos...!»

Ja 'u veuen: FELISSOS. y no tenen un xavo per fé cantá un cego; FELISSOS y pujan mes los seus deutes que las sévas esperansas, y aixó que si cada esperansa se 'ls tornés un duro serian millonaris...

Aquí tenen donchs un gran capitalista que 's converteix en pobre, per haver tingut la trista ocurrencia de morir-se: y un matrimoni perdís, que arriba al colm de la felicitat sols per que 'ls núvis se casan.

Rahó té 'l poble quan diu: — «No hi ha cap enterro rich, ni cap casament pobre.»

Y mirémsho per un altre cantó que també hem de veure lo mateix.

L' home que s'ha de morir es algun tant misteriós: no té fills y per consegüent no hi ha amor. Devegadas té fills y tampoch n'hi há; pero deixénse de cassos repugnants.

Té las calaixeras de casa tancadas ab pany y clau: un nebot que 'l visita y qu' es lo qui ha d' heredarlo, al davant d' ell se desfá en compliments, rialletas y cortesias. De qua d' ull mira sempre las calaixeras: y ab la véu del cor se diu «¡ay del dia ditzós que podré obrirlas!»

Lo dia arriba: se l' hi mor' l' oncle. l' hi fá uns bons funerals: cotxe de quatre caballs, resposos a la parroquia: absoltas al cementiri, etc., etc.

Y l' endemá, panys a terra.

En un calaix hi troba 25 duros ab ralets y mitjas pessetas. n' obra un altre y 'l veu plé de cartutxos: aquí hi haurá 'l pot de la confitura: lo meuos serán doblas de quatre.... sí, porque 'l difunt era molt rata....

Desfá 'l primer cartutxo y l' hi surten pessas de mitjal de aquellas que ja no passen: ne desfa un altre 'l mateix... un altre, igualment... y déu y dotze y vint, y en tots ells la malehida moneda... Alló era 'l fruit de una especulació del seu oncle: dos ó tres anys endarrera las havia compradas a la meytat de préu, y esperav: 'l dia en que tornessin a circular, pera guanyarhi 'l doble.

En los demes calaixos... res: — quatre pallingsots, mitjas de llana arnadas, camisons de quan era jove, una casaca blava ab botons d'aurats y un tarot de mallas. —

Resultat: l' herencia del oncle mis'eriós no puja a cent duros en conjunt: los gastos d' enterro y alguns comptets que surten, ja passen de cent cinquanta.

L' heréu estirantse 'ls cabells exclama: — «No hi ha cap enterro rich!»

Un cusí meu es jove y elegant: ha acabat la carrera de apotecari: una mamá 'l véu, l' hi sembla que fara per la seva filla: l' empren, lo ximplet s' engresca y la cosa tira endavant.

Já l' hi prometen no se quants mils duros de

dot: una botiga en un bon carrer... res... la felicitat mes inmensa.

Lo llus s' empassa l' am: avuy té dona y sogres pero lo qu' es botiga, si no se la pinta no 'n tindrà pas may. Feut de practicant se la passa molt magre, — únicament se consola ab la esperansa de que 'ls sogres se l' hi morin.

—Ay noy! l' dich jo tot sovint: lo qu' es per are ja l' has feta: ets rich per que tens esperansa; pero com aquesta esperansa 's cifra en la mort de algú, recórdat que no hi há cap enterro rich.

Y escoltin: are que parlem de enterros y de casaments.

Vostés com a espanyols, y en l' us de la rahó al menos desde set ó vuit anys endarrera, haurán vist en la política molts enterros y molts casaments....

Un enterro en 1868: y un casament de la monarquia ab la democracia.

Un enterro en 1873: y un casament de la república ab la federació.

Un enterro en 1874: y un casament de Don Res ab la interinitat.

Un enterro a últims del mateix any, y un casament al principi de aquest....

Y ¿no han observat successivament en tots aquests casaments y enterros que 'ls parents mes íntims dels difunts, se 'n han anat desde 'l cementiri, a la taula dels núvis, moltes vegadas ab lo curt espay de pocas horas?... Ah! es alló que déyam:

—No hi ha cap enterro rich, ni cap casament pobre!

BATALLARAS

—La Campana parla molt poch de política, desde primers de any, dirán vostés.

Y, francament vostés s' enganyan.

May la Campana havia sigut tant política com are.

Lo polítich avuy dia es salvar la pell.

Lo polítich es no posar lo picarol al gat.

Cada cosa pèl seu temps, y las figas pèr l' agost.

En 8 de Abril de 1869, va dir D. Antoni Cánovas del Castillo:

«Jo no defenso ni may defensaré la intolerancia religiosa. A l' Iglesia no la protegiré «mantenint la penalitat pèls nacionals qu' encare «en sas páginas consigna 'l códich vigent. No «la protegiré tampoch pretenent que 's renovin «las lleys que prohibian als estrangers establir-se en Espanya, obligantlos, si volian establir-se de tots modos, a amagarne com un cisma «sa propia creencia. Tot aixó ha passat, en mon «concepte pera no tornar may mes: tot aixó «constituhia una escepció en lo mon, qu' es «honra de tot espanyol que desaparegui.»

Es molt oportú pendre acta d' aquestas paraulas.

L' Assamblea de Versalles ha establert definitivament la República.

¿Haurian dit may que d' aquell conclave de gent calva y ensumadora de rapè pogués sortirne la República?

Donchs aquí veuen confirmat una vegada mes alló de que «la perfidia mata la cassa.»

Los mes radicals, los mes intransigents han sapigut ferse cárrech de las circunstancias, trampear tots los perills, aliarse ab los mes conservadors, y de 'n mica en mica obligar a la ditzosa Assamblea a passar per la República ó per la porta.

¡Admirémlos, ja que avuy no podem fer res mes!

—¡Dimontri de carlins!..., deya una senyora, no 'ls ha dit lo Sant Pare que ja n'hi ha prou? Y donchs per que s' aguantan?

—¡Ay vosté no 'ls coneix. l' hi responia un jove. ¿No escribian lo nom de D' u en la seva bandera? Y a pesar d' aixó ¿no robavan, violavan, incendiavan y assessinavan?...

—Y qué vol dir?

—Senyora: que si feyan aquest cas dels *Manaments de la Vey de Déu*, ¿quin cas vol vosté que fassan dels manaments del Papa?

Un periódich de Madrid, la *Política*, imatje de la *idem* espanyola, alfonsí del dia següent, que ja avuy vol ser mes que 'ls altres, aixeca la bandera de un partit nou, y proclama per gefe al general Serrano.

Ab molta rahó l' hi diu la *Prensa*:

«Lo desitj de iure aixoplugat es natural, es instintiu. ¿Hi ha per consegüent res mes natural que lo que desitja la *Política*? Las naturales rudas poden sufrir la intemperie; pero los qu' están avesadas a la vida comfortable no. Per xo 'l nostre colega proposa 'l sistema d' atansarse a las estufas ministerials.»

Afartam y digam moro.

Lo dimars al vespre nevaba.

Sentat al péu de un balcó del Ateneo, deya una rata sábia, tot fregantse las mans:

—«Ja neva, ja neva, y luego dirán que l' Espanya no vá semblantse a l' Inglaterra.»

Pero la neu al tocar l' empedrat del carrer, se fonia desseguida.

Lo corresponsal que «l' Independencia» té a Madrid, ocupantse del concepte que l' hi mereix a l' *Época* l' ordre del govern negant als militars lo dret de ocuparse de política, retréu un quènto, que vé de perilla.

Entra un en un teatro que hi ha moltes empentas. A cops de cotxe y enfontzant costellas s' obra pas, arriba a alcansar un puesto: s' asséu, y luego dirigintse als que s' han quedat darrera, exclama — «Senyors no apretar... ¡Vaya un escándol!»

Lo govern ha negat permís per que pogués publicarse un nou periódich haix lo titol del *Patriota*.

Bèn fet.

Aixó de *patriota* put ja de lluny a Himne de Riego.

Verdaderament notables son los treballs que está fent continuament lo conegut catedrático de clínica quirúrgica de Barcelona D. Joan Giné en pró de la ciencia y en profit del seus dexebles. Per la seva iniciativa se ha introduhit en la facultat de medicina un adelanto que de segur li agrahiran tots los amants de la ciencia médica; consisteix en aplicar la fotografia a la clínica. Cada malalt notable que 's presenta en las salas del Hospital de Sta. Creu que dit senyor te al seu cárrech, se 'n treu la fotografia y detras de aquesta s' hi posa una historia extractada del cas.

Se publica en séries de 4 fotografias que 's venen a 10 rals en negre y 12 coloridas, habent surtit ja la primera série. Es una publicació feta ab gust y completament nova, que donará mes bons resultats dels que pugui esperar son autor.

Per adquirirlas dirigirse a la portería del colegi de medicina; a la redacció de la *Independencia* médica, a la llibrería Espanyola y a la fotografia científica del Sr. Partagás, Plassa de la Constitució, entrada Llibrería 4.

RETRATOS.

Vaig a féls uns quants retratos de gent que corra pèl mon,

y veurán darse castanvas
los caràcters ab los noms.

—«Jo so un sabi dels mes sabis....
un valent dels mes valents...
un guapo entre tots los guapos....
(aquí passa D. Modest.)

Aquell senyò que allà veuhen
calvo, sech, ple de judici....
ha escrit una obra molt bona;
tothom sab qui es D. Ximpti.

Carranco, ab la esquena torta,
ab dos brassos com dos pals:
quan camina apar que balla
y l' diuhen Marcial.

Bada la boca y engega
brabada d' atls y de ví
un camal ch com un Hércules,
conegut per Serafi.

Tè aquest jove 'l nas tant xato
que ni lentes pot portarhi:
y al ensopará' ab l'acera
diu ell: Cuidado Nassari.

Allà hont vá ja hi ha camorra,
cossas, cop de punys y blaus,
es molt amant de la guerra,
y per xó l' hi diuhen Pau.

Empallat de Quasimodo
mitja pó causa 'l mirarse'l,
negre, querxo, cara estúpida
y 'ls companys l' hi diuhen Angel.

Un tè botiga de robas
y juga ab los dependents:
es tant manyach que fá fástich....
y l' hi diuhen D. Sever.

Matá de fam á la dona
y are procura enviarli
ats seus fills.... per xo 'ls maltracta:
y pèl mon l' hi diuhen Martí.

Aquí tenen los retratos
de alguna gent d' aquest mon:
ja han vist que 's davan castanvas
sos caràcters y sos noms.

C. DE LA A.

REPICHIS

Un suscritor del Brusi, prenent lo xocolate:
—«Las tropas canyonejan á Santa Bárbara.»
La seva senyora, senyantse.
—Jesus! Jesus!... Jesus... Diguémli un pare-
nostre desseguida.

—Jo soch dels Jochs deya un jove
—¡Ay, ets dels Jochs desgraciati!
Mira noy que la ruleta...
—Mamá, soch dels Jochs Florals.

—Jo, senyora Pona, no mes voldria, deya
un escolá, un xavo per cada pesseta que 's
gastan los espanyols ab la butlla de la Santa
Crusada.

—Donchs jo Sr. Felip, responia la beata,
dona de un tocinyare, no voldria mes que un
xavo per cada lliura de butifarras que 's men-
jan lo dimecres de cendra.

—«Ay Alfredo del meu cor, deya una nena
molt desconsolada: ja may mes podrém véu-
re 'ns á las reunions de casa la tia.»

—«Y aixó Elvira?...»

—«¿Qué no has llegit lo diari?... Donchs

mira'l y veurás que'l govern ha privat lo dret
de reunió.»

LO QUE SON LAS COSAS!

La Paquita ab en Silveri
festeja de nil y dia:
es un pérdis y un tronera,
los seus pares prou l' hi diuhen;
mes la nena no 'n fá cas:
sent amor irresistibile,
y una inclinació tant ferma
res considera ni mira.
Se casan y als quatre mesos
mor de pena la Paquita....
¡Ay las cosas sempre cauhen
del costat á que s' inclinan!

Llibertat... no n' hi ha prou..
democracia... autonomia
federació.... trompadas...
l' home es lliure... l' home es lliure...
res d' autoritat... bullangas....
exigencias... anarquia...
cantó... desordre... ¿que importa?...
Salut y colectivisme!
Avuy... muixoni, silencio...
cuyado que 'l me tre mira!...
¡Ay las cosas sempre cauhen
del costat á que s' inclinan!

En Pau ha anat á enterrarlo
ab la dona y la familia:
un conillet, dos pollstres
y de v una carga y mitja.
Fent esses ja vá deixantne
la font de la Satalia....
de un xaragall per la vora
al fer la curva, rellisca.
La dona al veure que hi cau
exclama:—¡Verge Santisimal...
¡Ay las cosas sempre cauhen
del costat á que s' inclinan!

P. K.

—¿Quina es la meytat de 12, preguntava un
mestre á un dels seus deixebles.

—La meytat de 12 es 6.

—No pas sempre. Escriu dotze ab números
romans.

—XII.

—Passa una ratlla pèl mitj... ¿que 't queda?

II

—Ja 'u véus donchs: la meytat de 12 es 7.

L' INSENSARI.

(Fabula.)

Traducció de D. Manuel Agustín Príncipe.

«A un ídol dels pagans
incens á competencia dantli estavan
tres sacerdots dels seus: tres capellans
que tant en obsequiarlo s' esmeravan
que ab lo fum del incens lo quilotavan.

En tot aixó un dels tres
lluhirse vá voler com ningú mes,
y ab tant brillo vá ferho 'l perdulari,
que ab un cop d' incensari
que en plena cara l' toca
l' esberla desde 'l front fins á la boca.

Tot aixó no vol dir pels meus intents
que 'l que haja de adular no gasti incens:
sols indica lector qu' es necessari
manejar ab gran tino l' incensari.

(Dedicada á D. M. RIMONT.)

Un pare que se las pega de molt lliberal, diu
un dia al seu fill, xicot molt desvergonyat.

—D' aquí en endavant, á las nou en punt á
casa.

—Vaya un lliberal qu' es vosté... Y aixó es
la llibertat que vosté predica? l' hi respon lo
xicot.

—Si noy, sí: aquesta es la llibertat: per-
que si en lloch de venir á las nou, conforme 't
mano, vols venir á las vuyt, ningú te 'n priva.

A un amich mèu, ex-empleat, víctima dels
cambis polítichs, un dia 'l trobo á la Rambla.

—¿Qué contas Lluís?

—Jo?... Que vels que conti? si no tinch per
contar.... ni una pesseta.

CANTARELLAS.

Tu dius que vols dur las calsas
un cop casats estiguem:
quan estém casats, nineta
manaré y remanaré.

Quan tracti de renyi ab tu
bèn prompte ho coneixerás:
en lloch d' enviarle cartas,
l' enviaré circulars.

La nostra unió Francisqueta...
impossible!.. es impossible!
Jo no vull que vin'a 'l públich
y 'm tracti de unionista.

P. K.

Me digueres que ton pare
no'l donava res per dot:
es fals... quan vaig demanarte
¡vá darme un pebrot mes gros!..

Sempre que vulgas Pepeta
dinarem junts, si tu vols:
digam á l' hora que dinas
y sobre tot, fés arrós.

E. X.

CUENTOS

Un gran filosofh y al mateix temps gran
propietari que estava á punt de morir, deya
als seus fills.

—Noys, féume l' enterro per mor de Dèu:
fora galas, fora pompas: lo mes senzill que 's
puga.

—Y per qué papá, per qué?

—Perque no vull gastarme 'ls diners ab co-
sas que no m' agradan.

Un prenia en una fonda una tassa de caldo
molt aygualit, y dirigintse al mosso l' hi deya
á cada punt.

—¡Valent caldo!.. ¡oh! valent caldo!

—Perque l' hi diu valent? preguntá 'l mosso
mitj amoscat.

—Perque no te res de gallina....

Un demócrata que aná á la Habana 's pase-
java ab un negrero, duenyó de un ingeni ahont
hi tenia infinitat d' esclaus.

Passá un negre per casualitat, y 'ls féu un
saludo carinyós.

Lo negrero lluny de tornarli, y veyent que
'l seu amich ho feya, l' hi digué:

—Y qui dimontri l' hi fá torná 'l saludo á un
negre?

—Qui me l' hi fá tornar? La por de que may
ningú puga dir que un negre té mes educació
que jo.

Un mar't y muller disputavan.

—No sé quin sant me deté, deya ell, com
no 't tiro aquest plat entre cap y coll!

—Aixó ray, tu mateix, tíral, responia ella.

—Ja tens bona sort de que val mes lo plat
que tú.

Era un autor dramátich: féyanli una obra,
y passava desapercebuda: la meytat del pú-
blich dormia.

—Y qué tal l' hi agrada? preguntava á un
altre autor dramátich, un amich del primer.

—Es la cossa mes sosa que hi vist en ma
vida.

—Y á pesar de tot ningú l' ha xiulada.

—Perque ni val la pena de xiularse: ¿qué
no ha vist que tothom dormia?

L'endemà feyan un' obra d' aquest últim. L'amich del primer autor era al palco ab l'autor del' obra que 's representava. Desde allí 's veya molt bè en un silló del pati un senyor ja vell qu' estava pesant figas.

—Sembla que quan fan las sèvas obras també dormen, digué l'amich signant al pobre vell.

—Cà: vostè s' enganya, respongué l'autor: aquell senyor que m'ensenya, vá dormir-se ahir y encare es l' hora que no s' ha despertat.

Una senyora bastant sorda y molt regatona, entra á una botiga á comprar un mocador de seda.

—Quan val aquest? pregunta.

—Quaranta rals, respon lo dependent.

—¡Uy que car! N' hi dono 60.

—Pero senyora... si l' hi he dit 40.

—Ah!... llavors, no n' hi dono mes que 20.

Un que s' entretenia fent caritat als presos, consolantlos en sas amarguras, ne trobá un que desde 'l primer moment de veure 'l va inspirarli simpatias:

—Y vos perque sou aquí? amich meu, l' hi preguntá.

—Per res, digué 'l prés... per una mentida.

—Per una mentida! exclama tot admirat.

—Si senyor: per una mentida: perque si arribo á dir la veritat, ja fora al pal.

EPICRAMAS

Un bull-doch vaig recullir pensantne qu' era extraviat: lo diari vaig llegir y un anunci va venir á probar qu' era vritat.

Vaig portá'l sens dilació al seu amo qu' era un asa, y 'm vá dir:—Tinch gran passió pels animals.... ab aixó aquí t'è la seva casa.

L. T. C.

—No sè com curá al meu fill, (deya un jorn D. Sebastiá) sempre que vé á casa vá brut de pols com un conill.

Al sentir aixó en Godall l' hi digué:—Y aixó l' apura?... si aquest mal sempre t'è cura ab lo sistema raspall.

—Si'm torna á insultar l' hi pegol...
—Pegarme á mi?... llengua t'è...
—¿Que tinch llengua?... si que 'm xoca que potser no 'n t'è vostè?...

—¿Qui es aquesta dona grossa? (deya un pagés en una ópera)
—La prima-dona, company:
—Donchs á fé qu' es bastant grossal
P. B.

COBRESPONDENCIA PARTICULAR

Han romés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans Pere Botero, Cabo de Saboya, Federich, Sisort, Ralip, ii...ll, Aquell y P. Matalassé.

Son arreglables las dels ciutadans J. M. P. Sabadellench, Un novici, Un espanyol y Amrot.

Manxuire. L' endavinalla ja l' haviam rebuda y la davam per admesa: á la xarada hi falta la solució: lo pensament de la cantarella es algo groller.—Pere Botero. Las cantarelles bé: en quan als epigramas 'es que 'ns los havia enviat? Nos sembla haverlos vist.—Cabo de Saboya. Gracias perque 's recorda de no-altres: insertarem algo de lo que 'ns envia.—F. Sisort. Aceptem l' anagrama.—ii...ll Alló de totes las semanas es cosa que no podém ferho: las cosas repartidetas: lo que 'ns envia está bé.—P. Matalassé. L' imitació, ho es de una cosa molt coneguda.—Gestas. Molt bé lo geroglífich. lo demés no 'ns convé.—Jaumet Estiram. Aceptem lo salt del caball: lo demés no fá per casa.—B. Verdu y Felia. Lo sonet no es desgabellat en quan á la versificació, sino en las paraulas y rimas qu'emplea molt portadas pels cabells.—E. Comunas. Lo género del questo ne hi cap dintre de la Campana.—Cap de mort. Aprofitarem lo càlcul.—Laus tibi Crispis. Insertarem dugas cantarelles y l' epigrama.—Jenani. Quan dihem que una xarada es arreglable volém dir que t'è algo que podria aprofitarse: los epigramas y una cantarella bé.—Ciutadans Mort de fam, Meix, C. de Sant Celoni, Pintayre y

Buridan. Aquesta senmana no fila: veurém si un altre cop ho fan millor.—Un novici. Aprofitarem lo càlcul geométrich.—Aragonés catalá. Com també 'l salt del caball que 'ns envia, encare qu' en la forma ordinaria, qu' es l' única que 'ns es possible.—Muslin. Guardarem lo seu per quan nos decidim á combinarlo mollo en la forma en que vé: lo geroglífich nos es impossible arreglarlo: envihin ab signos tipogrífichs.—M. P. Sabadellench. Aprofitarem fuga de consonants y pregunta.—Papanatas. La poesia es bonica; pero 'ls temps no la consenten: lo problema aritmétich bé.—T. Espinas. Lo quento es aixorit; pero molt vell y conegut.—Dos parents de lluny. Aprofitarem quento, epigrama y un geroglífich.—D. Crispin. y C.ª Lo càlcul aritmétich bé.—Vicentó. Insertarem lo primer quento.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

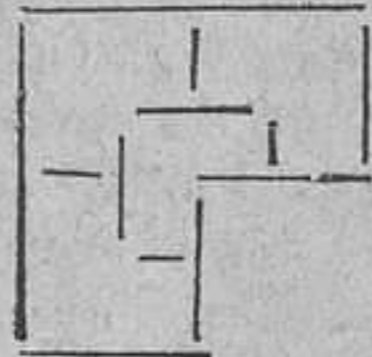
1.ª SALT DEL CABALL.

Lo carlí de 'la montanya te un nom sempre molt bonich: Ochavo, Gorordo, Pérula, Mogrovejo y Nas-florit; Cucala, Muixí Soliva, Camats, Capellá de Flix, Nasratat, Mora, Tremendo y marqués de Cagarehims.

2.ª GEROGLIFICH.—Qui sembra cull, sino vé una pedregada

3.ª PROBLEMA ARITMETICH.—Hi havia en la sistella 59 ous.

4.ª PROBLEMA GEOMETRICH.

5.ª FUGA DE VOCALS:

Los carlins de la montanya semblan gossos petanés: si se 'ls fá corra, reculan, y de lluny son molt valents.

6.ª FUGA DE CONSONANTS:

L' home que vol mentir! Gran memoria ha de tenir.

7.ª ANAGRAMA.—Astre-Estra, Artés-Asert-Resta-Estar-Rest-Ratés.

8.ª PREGUNTA 1.ª.—La trompeta del judici.

9.ª Id. 2.ª.—Un gat.

10.ª XARADA 1.ª.—Plan-wa-dora.

11.ª XARADA 2.ª.—Bo-la

12.ª ENDAVINALLA.—Capellá

Ha endavinat totes las solucions lo ciutadá Aquell: totes menos la 4 y 11. Aragonés Catalá: menos las 2, 8, 11 y 12. Un Espanyol y menos las 1, 2, 4, 6 y 7 Muslin: ha endavinat las 3, 5, 6 y 10. T. Espinas: las 4, 5 y 9. C. de San Celoni: las 5, 9 y 10 Arnot: las 5, 7 y 12. dos parents de lluny: las 2 y 9. Papanatas; y finalment ne mes que la 5. Perico Matalassé, Crispin y C.ª, Un pintayre y Buridan.

ANAGRAMA.

Una nena qu' es molt tot vá acompanyarme á sa casa, y alsant un tot m' ensenyá mes de mil dobles de quatre.

Arém vá di' ab alegria á veure la tot, afányat y després d' haverla vista farém un tot de ca' ample.

Quatre tots ab quatre lletras si no 'ls saps... hasta dissapte.

DOS BALIGA-BALAGAS TARRASENCES.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Qu' es lo primer que un toca al anarse'n de un puesto?

2.ª ¿Y qu' es lo que tothom pert anant al ball de máscaras del Liceo?

DESAHOGAT.

FUGA DE VOCALS.

L. c.st.s d' .q...st. f.g.
t.t .str.b. n l' .ll.m v.rs
.v.r. s. l'.nd.v.n.n:
l.s ll.rs d. l.s ll.rs d. Ll.rs.

P. K.

FUGA DE CONSONANTS.

A .a.. .a..
.a.. .e.e..

ii...!!

PROBLEMA ARITMETICH.

Un camállich que anava per un carrer véu á un

senyor qu' era un matemátich y l' hi pregunta: ¿Sabria dirme quina hora es?

Lo senyor respongué:—Son 3/4 dels 5/6 dels 7/12 dels 6/7 de las 24 horas que t'è 'l dia.

Se desitja saber quina hora era aquella.

UN BALAGUERI.

XARADA

I.

Una tot qu' es dos-tercera tres-tres y á mes orgullosa, es quart-tres molt lastidiosa y á mes molt quinta primera: pro ab una dos hu y després darli alguns cops, ia veurias com desseguida dirias que ja no n' es dos y tres.

RALIP.

II.

Tot fent lo prima-segona un prima-terça ab la tres, l' hi digué que las xaradas tenian prima-dos-tres.

ENDAVINALLA.

Pèl cap y qua del asa y dintre un Sant me veurás: sense mi no hi ha cap cas y no 'm puch moure de casa.

D. JORDI.

GEROGLIFICH.

1874

ESpanya

1875

ESpanya

DESAHOGAT.

(Las solucions en lo próxim número.)

ANUNCI.

FLOR DE UN DIA.

NOVELA BASADA EN EL BELLÍSIMO DRAMA DEL MISMO NOMBRE

FOR

D. MANUEL ANGELON.

(3.ª EDICION.)

Dos numerosísimas ediciones van ya agotadas de una obra que se hizo popular desde su primera aparicion al público.

Los muchos pedidos que nos asediaban tanto de América como del resto de España, y la carencia absoluta de ejemplares, nos han movido á publicar esta 3.ª edicion, con condiciones tales de baratura y buen gusto tipográfico, cual ya no puede exigir mas el público que nos favorece.

Bastará decir que la «Flor de un dia» que forma dos bellos y elegantes tomos en 8.ª y que antes costaba 28 reales, se espnde hoy á 8 reales en Barcelona, y á 10 en el resto de España, franco de porte.

La venta en las principales librerias de esta capital, y para los envíos dirigirse á la Libreria Española de Lopez, Rambla del Centro, número 20, tienda.

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATAUFO, 14.

Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.